

[Ole Bjørn Kraft.]

om, at hvis Tyskland skyldte bryde sin forpligtelse til ikke at søge sine nationale mål nået ad andre veje end den fredelige forhandlings, vil retten til automatisk støtte fra Atlantpagten bortfalde.

To spørgsmål står det endnu tilbage at gøre nogle bemærkninger om. Det første er: Bør Danmark og Norge søge optagelse i Den vesteuropæiske Union? Jeg siger udtrykkeligt: Danmark og Norge, fordi det forekommer mig indlysende, at tungtvejende grunde i denne sag taler for, at de to lande, der er så nøje forbundet i forsvarssamarbejde, og som fulgtes ad, da beslutningen om indtrædelse i Atlantpagten blev taget, på dette område må føre den samme politik. Vi bør ikke på det forsvars- og udenrigspolitiske område yderligere dele Norden op.

Efter den højtærede udenrigsministers udtalelser står spørgsmålet åbent; det er ikke aktuelt, bl. a. fordi der endnu ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger for os. Heri er også den norske udenrigsminister efter sine udtalelser i det norske storting enig. Men det må også betyde, at der er mulighed for en tilslutning senere, når større klarhed er tilvejebragt. Vi har ikke modtaget en opfordring til at tilslutte os; men fremsætter vi ønske derom, er der god grund til at vente, at vi vil blive modtaget.

Når Danmark ikke deltog i forhandlingerne om Europahæren og ikke forventedes at ville slutte sig til denne, var der særlig to grunde, der for en dansk opfattelse talte derimod. Den ene var Europahærens sammenhæng med en overnational myndighed, der skulle forberede en egentlig sammenføjning af de deltagende stater i det, man kaldte „Det lille Europa“. Herpå var et stort flertal i Danmark, tror jeg, ikke indstillet. Den anden grund var, at England af lignende årsager holdt sig udenfor. Begge disse grunde gælder ikke for Bruxellesaftalerne. Disse kræver efter alt, hvad der foreligger, og efter hvad den højtærede udenrigsminister har sagt, ikke afgivelse af suverænitet til en overstatlig myndig-

hed, og England er nu med. Dette taler efter min opfattelse stærkt for, at vi overvejer spørgsmålet om tilslutning eller ikke-tilslutning meget nøje. Også andre grunde kan anbefale det, bl. a. at en deltagelse vil medføre mulighed for at udøve mere direkte indflydelse på kontrollen af den tyske oprustning — hvilket må siges at være en klar dansk interesse — og ikke mindre den adgang, som derigennem gives til direkte deltagelse i tilrettelæggelsen af det militære samarbejde, der vil blive af meget stor betydning for forsvaret af vor sydgrænse, og hvori vi helst skulle være med fra første øjeblik. Naturligvis må vort ønske være, at tyngdepunktet ikke flyttes fra NATO, og vi må gøre vor indflydelse gældende, især hvis vi ikke bliver medlem af Bruxellespagten, for vi ved af erfaring, hvor let det kan gå sådan, at når der først har fundet en forhandling af forberedende karakter sted, bliver den også den endelige.

Der er også grunde, der, som nævnt af udenrigsministeren, taler imod, det vil jeg ikke bestride. Det konservative folkeparti er imidlertid i modsætning til regeringen nået til den opfattelse — uden at kunne have taget det endelige standpunkt endnu — at der snarere er mere, der taler for end imod. Vi udsætter imidlertid den endelige standpunkttagen, bl. a. også af hensyn til samarbejdet med Norge.

I sin tale omtalte den højtærede udenrigsminister også vore Sydslesviginteresser. Det vil blive hilst med tilfredshed, at ministeren gjorde det; det bør også ske i Paris. Efter at Tyskland nu får sin suverænitet tilbage, bliver dette møde — da en endelig fredskonference må betragtes som udskudt på ubestemt tid — en foreløbig sidste lejlighed til at gøre det klart, at Danmark har særlige opgaver at varetage.

Vi kan ikke være tilfreds med udviklingen i Sydslesvig. Enkeltheder har allerede været omtalt under denne forhandling, og det bør gøres vore forbundsfæller og Tyskland klart, at det er vor ret at forvente, at et demokratisk Tyskland, der nu skal